

Què hem de canviar de la nostra manera de viure per ajudar a sortir de la crisi?

Dc, 21/11/2012 per Joaquim Maria C...

[Per què teniu por?](#)

La pregunta pressuposa que cal canviar la nostra manera de viure per sortir de la crisi. Ara bé, cal veure qui ha de canviar i què és el que realment val la pena canviar. Es diu molt que tots hem “estirat més el braç que la màniga”. Potser és una afirmació massa simplista. Alguns sectors més rics de la societat ho podien fer i segueixen fent-ho perquè també ara (o més, ja que la crisi els pot haver afavorit) ho fan. Altres capes socials més que “malgastar” ens hem deixat portar pel consum, pel benestar material sobre tot, ja que el sistema social capitalista ha tendit vers aquesta derivació. I una bona part de la població, un 20% (a Catalunya i Europa, i molt més al Tercer Món) no ha pogut ni “estirar la mà”, ja que ha conviscut amb la precarietat, la pobresa, l’atur, i no arribar a fi de mes. I això no d’ara, en aquest temps de crisi sinó de fa temps. I avui dia, aquest sector ha augmentat, ja que algunes persones que havien trobat feina, l’han perduda i fins i tot algunes famílies s’han quedat ja sense subsidi d’atur, malvivint de les pensions dels jubilats de la família, d’altres prestacions o de la caritat.

Molta gent del meu entorn que treballen en escoles, en la sanitat, universitat o altres administracions públiques, et donen molts exemples de malversació de fons, o de manca d’organització, o de falta de control de la despesa pública, o de deixadesa i poca prudència en el que es gasta amb diner públic, a part de les corrupcions que hi ha arreu. Sembla ser veritat que des de fa temps, es podrien racionalitzar millor les partides de sortides econòmiques. Per tant aquest fet ja ens indica que si treballem en algun servei públic és bo canviar el comportament i deixar de fer “la fotocòpia privada” en el lloc de treball. De la fotocòpia es pot passar a altres despeses més importants sense quasi adonar-se’n. I també cal que els treballadors públics reivindicuin en grup, a través de les assemblees i sindicats una més controlada administració de la despesa pública. Que els ajuntaments, la Generalitat, l’Estat s’han endeutat massa s’observa amb els pavellons esportius, teatres, centres culturals, aeroports, línies de ferrocarril, etc., Potser totes aquests obres no eren necessàries i ara són impossibles de mantenir. I per altra banda potser calia fer altres equipaments més populars i més necessaris i de no tanta solemnitat. De totes maneres, també cal tenir en compte que tot poble té dret al benestar, a la cultura, al transport, a l’esport, a l’art...

També avui dia es critica als polítics, que es corrompen, o cobren massa, o cobren dobles sous...I també és veritat que amb més polítics honestos (que n’hi ha, només faltaria), una millor gestió i control ens podríem estalviar molts diners perduts. Però què poden fer els polítics i les autoritats estatals davant d’un domini del diner, i de els grans empreses i de la banca?. L’Estat no solament ha quedat supeditat sinó que està mostrant la seva cara al servei de les grans riqueses d’aquest món, pagant als bancs, els desperfectes.

Perquè ens preguntem tots plegats perquè hem arribat a aquest punt?. De fet, tot ha estat produït per una especulació immobiliària i per una banca irresponsable, i àvida de lucre. I ara ens toca a tots, i com sempre, les classes baixes, aguantar i canviar?. En primer lloc haurien de canviar ells. Però això mentre no s’esberli del tot el sistema capitalista no podrà ser, ja que està fonamentat en el seguir

especulant i posant com a prioritari el benefici d'uns pocs.

La pregunta també suposa que és necessari sortir de la crisi. Segur que sí, però també és veritat que les crisis ens fan prendre consciència i ens estimulen la creativitat i la imaginació. Per tant, penso que encara que la crisi no hi fos hauríem de seguir canviant la nostra manera de viure per apropar-la a un estil més dignament humà. Ara bé la crisi ens hi pot ajudar i esperonar. Dit això, nosaltres, el poble normal i corrent, crec que hem d'aprendre d'aquesta crisi per incorporar un conjunt de canvis en el nostre comportament o augmentar el nivell i la qualitat del que ja estem endegant. El meu decàleg de canvis, vol prendre com a punt de partida la consciència humil de que no sabem com sortir d'aquesta crisi i el que diu que ho sap, per a mi és molt sospitós. El que hi ha són persones que saben com sortir-se'n ells en benefici propi ("a rio revuelto, ganancia de pescadores"). Aquí van doncs els 10 punts:

1. Prendre més consciència de que el sistema socio-econòmic s'està esquarterant i podrint per dins.
2. Participar cada cop més en aquells grups, associacions que posen en qüestió al sistema i cerquen alternatives reals globals i locals. I crear-ne de noves que creguem necessàries.
3. Estimular la nostra imaginació per crear empreses, àmbits, projectes, associacions, entitats noves amb valors més humanistes que dignifiquin a les persones sobre tot a les més necessitades.
4. Mirar de treballar del que ens agrada, i del que sabem fer, a partir del que la natura, la vida, la família, els estudis, ens han preparat i a partir de els qualitats que tenim.
5. Crear cooperatives, societats anònimes limitades, treball autònom, autoocupació amb poques persones, amb treball en equip, que ens hi entenguem.
6. Crear caixes de resistència i si convé re-crear les caixes d'estalvi popular, al servei de al gent més necessitada i per tant posar els nostres estalvis en entitats que no especulen en inversions no controlades i inhumanes.
7. Comprar cada cop més productes de la nostra terra, fabricats prop nostre, afavorir la nostra indústria i comerç.
8. Tenir una certa austeritat en les nostres despeses, mirant de prioritzar en la nostra vida, l'atenció als nostres infants, els joves, a la gent gran i malalta, la formació, la cultura, l'art, la lectura, el cinema, el teatre...
9. Desenvolupar cada cop més la societat civil, procurant que les atencions socials, en especial, a les capes més baixes de la societat, siguin realitzades per fundacions i organitzacions que no depenguin tant de l'Estat. Això no vol pas inhibir l'Estat de les seves obligacions sinó que demana un nou pacte entre societat civil i Estat, per veure què li pertoca aportar a cadascú.
10. Participar i/o crear grups que promoguin els valors de la solidaritat, la fraternitat, el ser4veï als altres i la solidaritat. En aquest sentit implicar-se activament o crear comunitats de caire religiós o humanista té un efecte social importantíssim. Per això pels cristians tant és bo seguir creant comunitats cristianes que poden fer molt més afectuós el teixit social, com connectar amb altres comunitats d'altres religions que van en la mateixa direcció.